

Kommunfullmäktige i Linköpings
kommun

Parter: Michael Coccozza ./ . Linköpings kommun

Målet gäller: laglighetsprövning enligt kommunallagen

Domstolen har fått in handlingar i målet. Handlingarna följer med detta brev.

Lämna ett yttrande till domstolen

Ni ska lämna in ett skriftligt yttrande där ni bemöter det som står i handlingarna. Domstolen måste ha yttrandet **senast den 19 januari 2022**. När tiden har gått ut kan domstolen komma att avgöra målet, även om något svar inte kommit in.

När ni skickar in yttrandet

Uppge namn, målnummer 9776-21 och mobilnummer eller annat telefonnummer ni kan nås på. Lämna också e-postadress, så att vi kan skicka handlingar i målet via e-post.

Skicka gärna in handlingarna med e-post, helst i PDF-format. De behöver då inte lämnas på annat sätt. För högre säkerhet än vanlig e-post, använd www.domstol.se/kontaktformular. För handlingar som ska signeras, använd istället www.domstol.se/digitalhandling.

Har ni frågor?

På webbplatsen finns information om domstolen och om handläggningen. Kontakta oss gärna vid frågor – ni når oss enklast per telefon 013-25 11 50.

Camilla Anskär

Bifogade handlingar: aktbilaga 11-14

Motion

1977/78:651

av Rolf Hagel och Alf Lövenborg om principerna för det ekonomiska systemet

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I LINKÖPING

INKOM: 2021-12-28

MÅLNR: 9776-21

AKTBIL: 11

Sverige har en välutvecklad och teknologiskt högt stående industriapparat, en välutbildad och yrkeskunnig arbetarklass, god tillgång på viktiga råvaror och naturresurser och ett högt teknologiskt kunnande. Men detta används nu inte på ett rationellt sätt och framför allt inte för folkets bästa. Naturtillgångar och företag är underställda storkapitalet och dess kortsiktiga vinstintressen. De kapitalägande tar hand om arbetets frukter och investerar dem efter eget huvud, hemma eller utomlands.

Arbetarpartiet kommunisterna anser att en grundläggande kursändring skall genomföras i den ekonomiska politiken, i syfte att beröva monopolen deras makt och trygga de arbetande människornas intressen. Monopolens nyckelpositioner måste övertas av samhället och ställas under demokratisk ledning och kontroll – en demokratisk nationalisering måste genomföras. En sådan nationalisering måste bli så omfattande att den bestämmer samhälls-ekonomins utveckling. Den måste i första hand omfatta banker, kreditinstitut och försäkringsbolag, energisektorn och viktigare råvarukällor, de stora produktionsmonopolen och större verksamheter som ingår i multinationella koncerner.

De krisdrabbade branscherna

Den statligt ägda produktionssektorn i Sverige är mycket liten, under fem procent. Den kapitalistiska koncentrationsprocessen har fortskridit, och ett fåtal monopol och finansgrupper äger den dominerande delen av naturtillgångar och produktionsmedel och tar hand om dess vinster. De ingrepp i ägandet eller statligt övertagande som skett har i stor utsträckning berört krisdrabbade branscher och företag som de kapitalägande kört i botten och varit beredda att lägga ner. Stora resurser har satts in för att klara driften när storfinansen visat sig vara utan ansvar för de anställda och de bygder som varit beroende av företagen i fråga. Men insatserna har oftast skett utan att samhället har skaffat sig bestämmande och ägande. Staten har fått pumpa in pengarna, och de kapitalägande har tagit hand om vinsterna och den fortsatta bestämmanderätten.

Arbetarpartiet kommunisterna anser att statligt övertagande måste vara ett bättre alternativ, som på sikt innebär att de krisdrabbade branscherna kan räddas och utvecklas och sysselsättningen därmed garanteras för de anställda.

Branscher som i dag är inbegripna i djupa och svåra strukturproblem är

handelsstål- och specialstålindustrin, gruvnäringen, tekoindustrin, den svenska varvs- och rederinäringen samt glasindustrin. Inom dessa branscher har staten gått in med ett allt större ekonomiskt stöd i förhoppningen att hejda arbetslösheten och avvecklingen av hela industribranscher. Staten har satsat mycket stora belopp, direkt eller genom aktieköp. Dessa stödåtgärder har icke inneburit någon maktpolitisk inbrytning. Inte heller har sysselsättningen garanterats.

De vinstgivande branscherna

Arbetarpartiet kommunisterna vill framhålla att kraven om statligt övertagande hittills ensidigt har inriktats mot de industribranscher som brottas med problem och som går dåligt ekonomiskt. Aktuella för förstattligande måste också de branscher vara som går bra, som skulle kunna tillföra samhället ökade resurser för utveckling, arbete och minskade skattebördor på det arbetande folket. Vårt krav är nationaliseringar av nyckelsektorerna i det svenska produktionslivet. I första hand följande:

- affärsbankerna och försäkringsbolagen
- skogs-, pappers- och massaindustrin
- verkstadsindustrin
- livsmedelsindustrin
- kemiska industrin
- byggnads- och materialindustrin
- bilindustrin
- den privata sektorn av bensin- och oljehandeln.

Enorma rikedomar

Den svenska storfinansen är oerhört rik. År 1975 omsatte de 200 största företagen i Sverige drygt 405 miljarder. De 50 största företagen svarade ensamma för tre fjärdedelar av den summan.

I den utmärkta faktaredovisningen om svensk storfinans "Vem äger storföretagen" författad av Sverker Lindström och Sten Nordin framgår att Sverige och dess arbetarklass under decennier har varit oerhört vinstgivande för de kapitalägande. Talet om de av skatter och pålagor orimligt hårt pressade storföretagen framstår därmed i sin rätta belysning. I den nämnda publikationen presenteras bl. a. följande fakta:

Om man ser till den effektiva avkastningen på de börsnoterade aktierna, vilket är ett mått på de årliga utdelningarna på aktierna plus förändringar på aktiekursen, är det lätt att förstå förmögenhetsexplosionen hos de stora förmögenhetsinnehavarna.

Så här ser den effektiva avkastningen ut i några Wallenbergföretag under olika tidsperioder uttryckt i procent:

Företag	25 år 1952-76	10 år 1967-76	5 år 1972-76
Alfa-Laval B	11.0	14.9	25.1
ASEA	12.5	10.5	9.7
Atlas Copco	16.2	11.8	11.7
Elektrolux B	15.1	28.9	28.2
Esab	13.5	16.5	29.0

I stort sett är avkastningen till aktieägarna entydig i den absoluta majoriteten av alla stora aktiebolag. Vinsterna är mycket höga. För Wallenberg-imperiet, som 1976 var uppe i en omsättning på ca 66 miljarder, har första hälften av 70-talet varit en lysande period. Under åren 70-76 uppgick vinsterna efter avskrivningar till cirka 23 miljarder kronor.

Men det handlar inte bara om företag. Företagen ägs i stor utsträckning av de stora bankerna som i sin tur ägs och kontrolleras av de stora finansfamiljerna. Detsamma gäller försäkringsväsendet. Bankerna har en central roll i svenskt näringsliv. Via bankerna och de närstående investmentbolagen ägs och kontrolleras stora delar av svenskt näringsliv. Bankernas lånepolitik driver de små och medelstora företagen i händerna på de stora finansgrupperna.

Via bankerna kontrolleras näringslivets uppbyggnad och produktionsriktning, om företag skall vara kvar eller läggas ner, om pengar skall investeras i Sverige eller utomlands. Därmed bestämmer man också om hundratusentals arbetare skall ha arbete eller bli arbetslösa.

Storkapitalets diktatoriska makt innebär också att de bestämmer över hur produktionens resultat skall användas. Om vinsterna skall investeras för att skapa mera sysselsättning i Sverige eller om de skall användas för att bygga upp fabriker i andra länder. Den senare tendensen har blivit alltmer framträdande på senare år, vilket framhålles i en annan motion från arbetarpartiet kommunisterna.

I Sverige har investeringarna under 1974-1975 och 1976 praktiskt taget legat stilla på en nivå som i 1968 års penningvärde uppgår till ca 8.5 miljarder kronor. Investeringarna utomlands har däremot 1976 ökat till 3.5 miljarder kronor.

Statistiska centralbyrån publicerade i juni den första stora undersökningen om de svenska bolagens utlandsverksamhet. Därav framgår att 20 koncerner 1975 hade totalt 554 000 anställda. Av dessa arbetade 272 000 i utlandet. Det är också följden av storkapitalets makt över svenska nyckelindustrier.

Demokratisk nationalisering

Arbetarpartiet kommunisterna anser att ett demokratiskt alternativ till den ekonomiska krisen och den borgerliga krispolitiken också måste angripa den ekonomiska makten i samhället, storkapitalets och monopolens herravälde. Vi ställer parollen om förstatligandet av de viktigaste vinstgivande

industrisektorerna och inte bara de branscher som storkapitalet har kört i botten. Moget för nationalisering är också bank- och försäkringsväsendet. Högakтуellt är också förstälilandet av energisektorn med en planhushällning som beaktar våra kvarvarande oreglerade älvar och vattenkraftens fortsatta utveckling, som verkar för ett minskat oljeberoende och tillgodoser säkerheten och kontrollen över kärnkraftens fredliga användning. En demokratisk nationalisering förutsätter demokratisk planering och kontroll från statens sida tillsammans med de arbetande och deras organisationer.

Med utgångspunkt i dessa principer kan ekonomin inordnas inom ramarna för en samhällsekonomisk plan, vilken fastslås genom politiska beslut i riksdagen. I arbetarpartiet kommunisternas program slår vi fast följande:

Tillväxten av den moderna produktionen i omfång och dess ökade samhälleliga karaktär liksom samhällsutvecklingen i övrigt förutsätter att allt bredare folkmassor dras med i planeringen, ledningen och kontrollen över produktionen – såväl lokalt som på riksplanet.

Den målsättningen måste vara vägledande i ett program som har till syfte att bryta monopolens förödande makt över svenskt näringsliv.

Att överföra viktiga delar av produktionsmedlen i samhällets ägo kan också under nuvarande samhällsförhållanden innebära framsteg. Det kan förhindra utländskt inflytande och begränsa kapitalexporten. Produktionens vinster kan i större utsträckning komma folket till godo. I ett demokratiskt program för nationalisering måste de anställdas inflytande och medbestämmande över produktion, investeringar, vinstavkastning och arbetsmiljö garanteras.

Vi vill föreslå riksdagen att uttala sig för framläggandet av en plan för demokratisk nationalisering som innebär att följande näringsgrenar överförs i samhällets ägo:

- Bank- och försäkringsväsendet
- Den privata olje- och bensinhandeln
- Läkemedelsindustrin
- Energisektorn
- De avgörande delarna av verkstadsindustrin
- Den privata livsmedelsindustrin
- Kemiska industrin
- Byggnads- och materialindustrin
- Bilindustrin
- Handelsstål- och specialstålindustrin
- Gruvnäringen
- Tekoindustrin
- Varvs- och rederinäringen
- Glasindustrin
- Trä- och massaindustrin
- Krigsmaterialindustrin.

Viktiga komponenter i ett sådant program för nationalisering bör vara LM Ericsson, SKF, ASEA och Electrolux. Allt tal om ersättning till finansgrupperna skall avvisas. De gångna årens feta aktievinster bör vara ersättning nog.

Med stöd av det anförda föreslås

att riksdagen uttalar sig för en demokratisk nationalisering med den inriktning som anges i motionen.

Stockholm i januari 1978

ROLF HAGEL (apk)

ALF LÖVENBORG (apk)

Motion

1978/79: 2564

av Rolf Hagel och Alf Lövenborg
med anledning av proposition 1978/79: 112 om regionalpolitik

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I LINKÖPING

INKOM: 2021-12-28
MÅLNR: 9776-21
AKTBIL: 12

Propositionen tangerar svenskt ministerrekord i fråga om höga målsättningar, välvilja, ljusa förhoppningar och total brist på konkreta förslag. Varken en ny indelning i stödområden, nya beteckningar på stödformerna (lika med överföring av skattemedel till privatföretagare) eller tillsättandet av en professur i regional ekonomi vid Umeå universitet ger "människor i alla delar av landet tillgång till arbete, service och god miljö" vilket enligt propositionen är målet för regionalpolitiken.

Eftersom propositionen grundar sig på Sysselsättningsutredningens delbetänkande (SOU 1978: 62) är det förvånande att arbetsmarknadsministern helt förbiser utredningens konstaterande att "regionalpolitiken innefattar avvägningar mellan olika delar av landet. Detta ställer krav på en för hela landet av de centrala statsmakterna sammanhållen sysselsättningspolitik."

Arbetarpartiet kommunisterna ser detta konstaterande som en bekräftelse på riktigheten i de förslag vi ställt om riktlinjer för den ekonomiska politiken. Vi är medvetna om att en sådan maktförskjutning från monopolkapitalet till de folkvalda församlingarna, riksdagen, landstingen och kommunerna, inte kan genomföras under nuvarande majoritetsförhållanden men *nödvändigheten* av en annan ekonomisk maktfördelning framstår som alltmer nödvändig.

Men även under nuvarande kapitalistiska förhållanden kan samhällliga åtgärder sättas in för att "åstadkomma låg arbetslöshet" för att använda en av arbetsmarknadsministerns mindre svulstiga formuleringar (s. 15). I remissvaren till sysselsättningsutredningens betänkande efterlyses från flera instanser just *åtgärder*. "Regionalpolitiken måste göras mera åtgärdsinriktad" skriver exempelvis Socialdemokratiska kvinnoförbundet. Länsstyrelsen i Norrbottens län talar om "byråkratins rundgång".

Men, som framhållits, sådana uttalanden har inte påverkat arbetsmarknadsministern. Däremot har lyhördheten för Svenska arbetsgivareföreningens och Sveriges industriförbunds synpunkter varit påtaglig. Dessa organisationers krav på s. k. "ökad rörlighet" har understrukits i propositionen. På s. 17 framhålles att "det är arbetsmarknadspolitikens uppgift att underlätta den rörlighet som krävs". Vem som avgör vad som "krävs" sägs inte ut — men det är underförstått med nuvarande maktkonstellation.

Arbetarpartiet kommunisterna vill tvärt emot vad arbetsmarknadsmi-

nistern framhåller påstå att det är sysselsättningspolitikens huvudupp-
gift att bereda människorna *arbete* i de regioner — och så långt det är
möjligt — på de orter där de är bosatta.

De senaste årtiondenas erfarenheter ger också vid handen att flytt-
lasspolitiken inte löser några problem vare sig för de enskilda männi-
skorna eller för regionerna — den löser bara industrins tillfälliga ar-
betskraftsproblem. Vi ser det därför som ett hälsotecken att de arbets-
lösa — framför allt ungdomen — i de mest arbetslöshetsdrabbade re-
gionerna reser sig till kamp för arbete på hemorten i stället för att
snällt kvittera ut färdbiljetter på arbetsförmedlingarna.

Sysselsättningsstöd = vinststöd

I propositionen föreslås en kraftig höjning av sysselsättningsstödet. I
klartext innebär detta att ännu mera pengar flyttas över från statskas-
san till privatföretagen. I realiteten innebär det att staten garanterar
vinstutdelningen men står utan egentligt inflytande över företagens
skötsel.

De miljarder som under senare år gått till företagen har inte förhind-
rat ökning av arbetslösheten och sjunkande investeringar. Arbetarpar-
tiet kommunisterna anser att statsmedel skall användas på ett framsynt
sätt och för att öka och stärka den samhällseliga sektorn av näringslivet.
I flera sammanhang har vi understrukit nödvändigheten av att de stat-
liga företagens verksamhet måste baseras på en samhällsekonomisk
helhetssyn. Det är en grundförutsättning för att investeringarna i dessa
företag skall ge bestående positiva effekter.

Nationalisering

Arbetarpartiet kommunisterna har också krävt en kraftig utökning av
den statliga industrisektorn, bl. a. bilindustrin och storföretagen inom
övrig tillverkningsindustri. En förutsättning för en ökad sysselsättning
totalt, en jämn fördelning av arbetsplatser och en meningsfull regional
planering över huvud taget är att den nationaliserade sektorn av nä-
ringslivet blir dominerande.

Arbetarpartiet kommunisternas förslag

En annan förutsättning för att "ge människor i alla delar av landet
tillgång till arbete, service och god miljö" är att naturtillgångarna till-
varatas och industrins förädlingsgrad intensifieras.

Vi vill här påminna om våra motioner i detta syfte, exempelvis mo-
tion 1978/79: 331 om industriell satsning i Jokkmokk, motion 1978/79:
332 om Stålverk 80, motion 1978/79: 386 om industriell satsning i
Malmfältskommunerna, motion 1978/79: 543 om skogsnäringen, motion
1978/79: 552 om lokaliseringspolitiska åtgärder för de mellansvenska
industrilänen, motion 1978/79: 658 om fortsatt gruvdrift i Bergslagen

och motion 1978/79: 660 om exploatering av Kaunisvaaramalmen samt motion 1978/79: 2317 om riktlinjer för energipolitiken.

Samtliga dessa motioner innehåller synpunkter och förslag vars genomförande skulle leda till målet för regionalpolitiken.

Arbetarpartiet kommunisterna ser inte regionalpolitiken som en strid mellan olika landsdelar och kommuner om ett begränsat antal arbetstillfällen eller som en permanent huggsexa om olika bidragsformer utan vill se länsstyrelser, landstings och kommuners ambitioner och arbetsinsatser som samverkande faktorer för ett nationellt framåtskridande.

Med hänvisning till det anförda föreslås

1. att riksdagen hos regeringen hemställer om en plan för en för hela landet sammanhållen sysselsättningspolitik,
2. att riksdagen avvisar regeringens förslag om att stimulera s. k. ökad rörlighet,
3. att riksdagen i övrigt som sin mening ger regeringen till känna vad som framhållits i denna motion.

Stockholm den 19 april 1979

ROLF HAGEL (apk)

ALF LÖVENBORG (apk)

Motion

1978/79: 2691

av Rolf Hagel och Alf Lövenborg

med anledning av propositionen 1978/79: 150 med förslag till slutlig reglering av statsbudgeten för budgetåret 1979/80, m. m. (kompletteringsproposition)

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
FLINKÖPING

INKOM: 2021-12-28

MÅLNR: 9776-21

AKTBIL: 13

I skarven mellan regeringens budgetförslag (prop. 1978/79: 100) och kompletteringspropositionen har Svenska Arbetsgivareföreningen startat sin kampanj Sätt fart på Sverige. De förslag (eller krav) som SAF fört fram utgör huvudingredienserna i kompletteringspropositionen. De är i korthet:

1. Ytterligare vinstökningar för företagen (kapitalägarna).
2. Skattesänkningar för de högsta inkomsttagarna.
3. Fortsatt reallönesänkning för arbetarklassen genom s. k. "ansvarsfulla löneavtal".
4. Fortsatt regional obalans genom s. k. "ökad rörlighet" på arbetsmarknaden.

Mot denna bakgrund framstår den angivna målsättningen för den ekonomiska politiken, vilken bl. a. upptar full sysselsättning, rättvis inkomstfördelning och regional balans, inte längre som enbart en plattityd utan som ett slag i ansiktet på de breda folklagren.

Ett av många exempel på detta är att trots den av regeringen förväntade konjunkturuppgången och ökningen av industriproduktionen med 7 % så räknar man med att endast 25 000 personer behöver anställas och uttrycker en förnöjsamhet över att "därmed skulle den avtappning av sysselsatta inom industrin som pågått oavbrutet under tre år vara bruten".

Avtappningen har som bekant uppgått till drygt 100 000 industrijobb, vilket är en följd av att de ledande industriföretagen flyttat produktionen från Sverige till länder i kapitalismens utmarker, främst Latinamerika och Asien. En politik som understöts av regeringarna genom en i realiteten fri kapitalexport.

I arbetarpartiet kommunisternas motion till regeringens förslag till finansplan och statsbudget 1979/80 (motionen 1978/79: 1118) påvisades konsekvenserna av den nuvarande budgetpolitiken och de hot den utgör för de arbetande människornas framtida levnadsförhållanden. Dessa farhågor bekräftas vid en genomgång av propositionen 1978/79: 150.

Det statliga budgetunderskottet justeras upp med ytterligare 3 miljarder kronor till 48,2 miljarder kronor. Trots prognostiserat reformstopp och starkt begränsade lönehöjningar resulterar långtidsbudgetens beräkningar i en fortsatt underskottsnivå på ca 50 miljarder kronor per budgetår. Ett katastrofalt perspektiv vilket propositionen nu besvarar genom att varsla om konkreta höjningar av energiskatten samt att avisera nya skattehöjningsförslag till hösten på bl. a. inkomstskatten och momsens.

Trots de hårda antaganden som görs för totalbudgetens utveckling skriver man: "Den saldoförbättring som följer av dessa omständigheter är emellertid inte tillräcklig för att väga upp transfereringarnas utgiftsautomatik och de växande statsskuldräntorna."

Man aviserar nya skatter på det svenska folket för att finansiera de galopperande statsskuldräntorna. Det är årliga utgifter som nu överstiger 10 miljarder kronor.

Dagens situation för den svenska budgetpolitiken är ett resultat av de senaste årens ekonomiska politik. Svångremspolitiken, som resulterat i en oerhört stor inkomstomfördelningspolitik till de bäst ställda på det arbetande folkets bekostnad, har nu visat sig få de konsekvenser vilka arbetarpartiet kommunisterna påpekat vid flera tillfällen. Den har orsakat stora skador för sysselsättningen och det ekonomiska läget i Sverige och endast resulterat i en stor vinsthausa och likviditetsackumulation hos de stora exportbolagen. 1979 pekar på ett toppår för vinstutvecklingen hos storbolagen.

I TCO-ekonomernas konjunkturrapport för våren 1979 bekräftas dessa påståenden.

Svångremspolitiken har alltså resulterat i att outnyttjad kapacitet har förblivit outnyttjad. På grund av den svaga produktionstillväxten har industrins produktivitet bara kunnat öka genom att sysselsättningen minskat. Dessa resultat är särskilt allvarliga eftersom de till stor del kunde ha undvikits utan att prisutvecklingen eller det strukturella bytesbalansproblemet hade förvärrats.

Det är en förödande skarp kritik från TCO:s sida som riktas mot den förda ekonomiska politiken.

Från arbetarpartiet kommunisternas sida har vi vid flera tillfällen i riksdagen krävt en stimulering av efterfrågan för att öka sysselsättningen. Kraven har av den borgerliga majoriteten avisats. Trots att ekonomidepartementets grundläggande argument för åtstramningspolitiken visat sig vara behäftade med stora felaktigheter, dvs. det strukturella bytesbalansproblemet var inte alls på den nivå som regeringen argumenterat utifrån.

På skattepolitikens område har regeringen fört en oerhört reaktionär politik. Man har utgått från principen: ta från de fattiga och

ge till de rika. Nu aviseras kommande skattehöjningar men de kommer inte att bli utifrån någon progressiv skala utan de kommer att innebära ökade proportionerliga och regressiva skatter på det svenska folket. I vår motion 1978/79: 824 har vi lagt fram partiets skattepolitiska ståndpunkter.

Industripolitiken, som förts tillsammans med den ekonomiska politikens instrument, devalveringar och avveckling av den allmänna arbetsgivaravgiften, har till stor del varit en generell gävo- och subventionspolitik som de vinstrika exportmonopolen till största delen tjänat på.

Från arbetarpartiet kommunisterna har vi krävt selektiva åtgärder för att rädda sysselsättning i hårt drabbade branscher och att denna industripolitik skall kopplas till kravet på förstärkning. Den generella gävopolitiken har bidragit till den svåra budgetsituationen. Nu vill man att det arbetande folket genom skattehöjningar skall bekosta de senaste årens gävopolitik till monopolen och statsskuldräntorna.

Trots koordineringen mellan exportindustrins och regeringens ekonomiska politik förefaller emellertid budget- och ekonomiministern ha vissa bekymmer för de snabbt och starkt stigande företagsvinsterna. (Med budget- och ekonomiministerns terminologi: överlikviditet.) Men i stället för att föreslå en åtgärd att dra in dessa pengar till statskassan konstruerar han ett nytt system för förmånlig penningplacering — ett s. k. konto för likviditetsutjämning. Arbetarpartiet kommunisterna avvisar detta förslag, som bara är en ny variant på förmåner till privatkapitalismen.

I regeringens annars så ljusa konjunkturbild finns det en berättigad mörk fläck — en oljefläck. Budget- och ekonomiministern medger att de ökade — och ökande — oljepriserna kan innebära en ytterligare belastning på statsbudgeten. Det är ett självförvållat bekymmer vilket accentuerats av den absurda energipolitik som även regeringen godtagit och vars konsekvenser är ett ökat oljeberoende.

I arbetarpartiet kommunisternas energipolitiska motion 1978/79: 2317 har vi lagt fram förslag för en energipolitik baserad på inhemska råvarutillgångar. En sådan energipolitik är en förutsättning för en reindustrialisering av vårt land och för bättre statsfinanser, än de som förutskickas i kompletteringspropositionen.

Med hänvisning till det anförda föreslås
att riksdagen

1. beslutar att inte godkänna de riktlinjer för den ekonomiska politiken som förordas i propositionen 1978/79: 150,
2. avslår förslaget till lag om konto för likviditetsutjämning,
3. som riktlinjer för den ekonomiska politiken godkänner vad som framförts i motionen 1978/79: 1118,

4. som åtgärder för att förstärka statsbudgeten genomför de skattepolitiska förslag som anges i motionen 1978/79: 824.

Stockholm den 11 maj 1979

ROLF HAGEL (apk)

ALF LÖVENBORG (apk)

Till:

Förvaltningsrätten Linköping

Brigadgatan 3

587 58 Linköping

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I LINKÖPING

INKOM: 2021-12-28

MÅLNR: 9776-21

AKTBIL: 14

Sänt via e-post: forvaltningsrattenilinkoping@dom.se

Överklagande av kommunfullmäktiges beslut avseende användning av partibeteckning, Dnr KS 2020-817

Undertecknad, Michael Cocozza, överklagar härmed kommunfullmäktiges beslut, i ärende med Dnr KS 2020-817, avseende användande av partibeteckning.

Yrkande

Undertecknad yrkar att förvaltningsrätten upphäver kommunfullmäktiges beslut och ändrar det på så sätt att LL medges rätt att använda partibeteckningen LinköpingsListan (LL) i kommunfullmäktige samt vid utförande av övriga kommunala uppdrag.

Bakgrund

LL:s företrädare, Michael Cocozza och Jaleh Ramezani, var inför valet år 2018 anmälda som kandidater för Liberalerna Linköping ("Liberalerna"), i enlighet med 2 kap. 9 § vallagen (2005:837). Kandidaterna företrädde därmed Liberalerna i kommunfullmäktige i början av mandatperioden.

Liberalerna gick till val på ett antal frågor, som partiet förbundit sig att arbeta för. Under mandatperioden uppstod skiljaktiga meningar inom partiet avseende vilken kommunpolitik som skulle bedrivas av partiet. Ca hälften av samtliga medlemmar i partiet ville stå fast vid de löften som partiet gått till val på. Styrelsen och majoriteten av Liberalernas kandidater i fullmäktige var av annan åsikt. För att ändra inriktningen på kommunens politik skulle ett beslut behöva fattas av partiets högst beslutande organ ("Politiska Utskottet"), som innefattade ca 40 personer med kommunala uppdrag. När det stod klart för styrelsen att ett förslag om att överge tidigare fastställd politisk inriktning inte skulle beviljas av Politiska Utskottet avskaffades organet av styrelsen i april 2019.

Styrelsens beslut innebar att rösträtten för de personer som var en del av Politiska Utskottet avskaffades på ett odemokratiskt sätt. Inskränkningen av den interna demokratin resulterade i två motioner till Liberalernas årsmöte i februari 2020. Motionerna innefattade yrkanden om återinförande av Politiska Utskottet samt att politiken skulle föras i enlighet med valprogrammet. Årsmötet planerades och avhölls på ett sådant sätt att personval och motioner inte hann behandlas trots att motionerna inkommit i rätt

tid. Något möte planerades inte heller för att slutföra mötet. Liberalerna har således inte avhållit stadgeenligt årsmöte för år 2020. Styrelsen har heller inte kallat till medlemsmöte efter att en stor grupp medlemmar begärt detta i enlighet med stadgarna. **Partiet upphörde att fungera enligt de stadgar som var gällande vid partiets inval i kommunfullmäktige.**

Med anledning av Liberalernas styrelses agerande valde två av sju, av de förtroendevalda kandidaterna för Liberalerna, att inte längre företräda paritet i kommunfullmäktige. Dessa personer har tillsammans med ca hälften av Liberalernas medlemmar bildat ett nytt parti – LL.

LL begärde genom en skrivelse till kommunledningsförvaltningen, daterad den 9 november 2020, att få använda LL som partibeteckning i kommunfullmäktige samt vid utförande av övriga kommunala uppdrag. LL utvecklade grunder till sin begäran i skrivelse daterad 17 februari 2021. Kommunfullmäktige har den 7 december avslagit LL:s begäran.

Förvaltningsrätten har tidigare prövat frågan om LL:s rätt till erhållande av partistöd. Denna överklagan avser dock inte rätt till partistöd, utan rätt till användande av partibeteckning.

Grunder

Ombildning av Liberalerna

Enligt vallagen anses en förtroendevald representera det parti som denne fått mandat för i fullmäktige. Huvudregeln är att en förtroendevald som väljer att inte längre representera detta parti, men som samtidigt väljer att behålla sitt uppdrag, ses som en ”politisk vilde”.

Enligt R78 2:10 har dock fastslagits att ett politiskt parti, som har deltagit i det senaste kommunalvalet och som därvid erhållit en eller flera platser i kommunfullmäktige, efter valet ombildats på sådant sätt att det helt eller delvis har ersatts av annat politiskt parti, bör detta senare parti också kunna uppfylla representationsvillkoret.

Om en sådan ombildning har skett ska de två förtroendevalda för LL anses vara invalda för det ombildade partiet, i enlighet med vallagen. Detta medför en rätt att använda den nya partibeteckningen i kommunfullmäktige samt vid utövande av andra kommunala uppdrag.

Med anledning av att ca hälften av Liberalernas medlemmar, innefattande två av sju förtroendevalda, övergav Liberalerna till förmån för LL, bör Liberalerna anses vara ombildat på det sätt som krävs för att representationskravet ska anses vara uppfyllt. Det faktum att majoriteten av Liberalernas kandidater i fullmäktige varit del av den grupp i Liberalerna som varit för att förändra partiets politiska inriktning bör inte medföra någon annan bedömning.

Omständigheten att partiets högst beslutande organ avskaffats tillsammans med att Liberalerna ändrat politisk inriktning talar även för att en ombildning skett. Liberalerna har inte heller följt stadgarna vid hållande av årsmöte, varför partiet även har upphört att fungera stadgeenligt, vilket även det talar för att en ombildning skett.

Riksdagens praxis

För det fall att förvaltningsrätten inte finner att en ombildning skett i enlighet med vad som anges ovan anför undertecknad att LL:s kandidater ändå har rätt att använda den nya partibeteckningen vid utövande av uppdraget. Detta mot bakgrund av den praxis som finns fastställd av Riksdagen.

Ovan nämnda rättsfall, R78 2:10, avsåg ett fall då ledamöter från kommunfullmäktige som valts för Vänsterpartiet Kommunisterna ("VPK") övergått till ett annat parti, Arbetarpartiet Kommunisterna ("APK"). Regeringsrätten bedömde att en ombildning av partiet som medförde att representationskravet var uppfyllt inte förelåg och APK hade därmed inte rätt till partistöd. Vid utövande av sitt uppdrag i riksdagen hanterades dock det nya partiet APK som representerat och fick använda sin partibeteckning vid utövande av uppdraget. Företrädare för APK:s användande av partibeteckning framgår av bilaga 1. Riksdagens praxis visar att rätten att använda partibeteckning inte är avhängigt erhållande av partistöd.

En annan situation då företrädare för ett nytt parti har fått använda sig av den nya partibeteckningen, trots att partiet inte existerade vid valet för innevarande mandatperiod, är då det Liberala samlingspartiet år 1923 delades i två partier varav båda fick använda sig av sina respektive partibeteckningar. De nya partierna benämndes efter uppdelningen för "Frisinnade folkpartiet" och "Liberala riksdagspartiet".

Riksdagen har med anledning av ovan agerande bildat en praxis, som bör utgöra prejudikat i detta ärende. I enlighet med denna praxis ska företrädare för LL medges rätt att använda sin partibeteckning vid utövande sitt kommunala uppdrag.

Skriftlig bevisning

Handlingar där parti medgetts rätt att använda sin partibeteckning i riksdagsärenden, bilaga 1, till styrkande av att ett parti som inte ansetts ombildat och som därmed inte har rätt till partistöd, ändå kan ha rätt att använda sin partibeteckning.

2021-12-27

Michael Cocozza

Bilagor

Bilaga 1 – Handlingar där parti medgetts rätt att använda sin partibeteckning i riksdagsärenden